

opusdei.org

22. desember 2005

Intervju med Marc Carroggio, den ansvarlige for forbindelsene mellom Opus Dei og de internasjonale medier, i ZENIT.

05.05.2006

Marc Carroggio, som har ansvar for Opus Deis forhold til utenrikskorrespondenter i Roma, sa at han var fornøyd med boken som John Allen nettopp har utgitt. *Opus Dei: An Objective Look Behind the Myths and Reality of the Most Controversial Force in the Catholic*

Church har til nå blitt utgitt på engelsk, portugisisk og koreansk.

Caroggio fortalte ZENIT at dette er den første boken som nøytralt sammenlikner mytene og vireligheten som omgir “Verket”, som Opus Deis medlemmer kaller det. ”Forfatteren har forstått Opus Deis natur riktig,” sa Caroggio.

Du må være glad for at denne boken oppklarer mange saker om Opus Dei. *Caroggio:* Jeg arbeidet i pressesenteret i Roma da John Allen skrev denne boken. Jeg kan si at jeg er fornøyd med den, spesielt når det gjelder metoden.

Allen brukte hundrevis av timer på å samle masse informasjon og synspunkter fra alle slags mennesker. Han setter all denne informasjonen i sin rette sammenheng, og gir dermed en god begrunnelse for mange måter å gjøre ting på.

Han har lyttet til begge sider og vist respekt for dem begge. Tilslutt overlater han til leserne å trekke deres egne konklusjoner. Det er gode kvaliteter for en bok av denne type. Sakene den omhandler innbyr ikke så lett til dialog eller objektiv diskusjon.

Derfor er ethvert forsøk på å rydde opp i falske stereotypier positivt. Jeg liker ikke sammenlikninger, men jeg ville gjerne peke på at forfatteren av "Da Vinci-koden" aldri besøkte et Opus Dei senter, så vidt jeg vet, eller snakket med et medlem. Det bildet av Opus Dei som presenteres i denne romanen er en fantasiforestilling.

Jeg tror at John Allens verk kan hjelpe lesere av "Da Vinci-koden" som ikke har noen førstehånds kunnskap om Opus Dei til å forstå at vi er verken engler eller demoner. Vi er mennesker av kjøtt og blod, som noen ganger har rett og noen ganger

tar feil, som har mangler, men som ivrig ønsker å følge et ideal.

Forfatteren forklarer at han hadde tilgang til dokumenter som ikke er tilgjengelige for offentligheten.

Han brukte tid i sentre for numerarier, han intervjuet dusinvis av Verkets medlemmer og han har forstått hva det vil si "å være med i Opus Dei". Hva ville han etter ditt syn trenge for å forstå Opus Dei bedre? *Carroggio*:

Jeg synes at forfatteren har forstått Opus Dei godt: budskapets natur, grunnene for de ting det oppfordrer folk til å gjøre, medlemmenes levemåte, våre idealer og også hvor vi kommer til kort.

Denne boken er en journalists reportasje, ikke en teologisk avhandling eller en bok om kirkehistorie. Tilnærmingsmåten er sosiologisk, skjønt den anerkjenner

og respekterer også den åndelige dimensjon.

Allen selv sier at han ikke har til hensikt å gi noen uttømmende beskrivelse av Opus Dei, men snarere å sammenlikne mytene med virkeligheten. Derfor skriver han mye om emner som faktisk er av mindre betydning i Opus Deis liv, men som har fått stor medieomtale, særlig i USA.

Så man kunne for eksempel si mye mer om den åndelige erfaringen ved å tilhøre Opus Dei og om den indre motivasjon som fører mennesker til å velge denne veien i deres søken etter helliggjørelse midt i verden.

Dette ville medføre en større behandling av hvert menneskes bevissthet om hans eller hennes eget kristne kall, så vel som folks ønske om å følge Jesus Kristus i deres arbeid, i familien og i dagliglivet. For en institusjon innen Kirken er de

personlige og eksistensielle dimensjoner viktigere enn organisatorisk oppbygning eller spørsmål om image.

Som en del av sine undersøkelser har John Allen også gitt eksmedlemmer av Opus Dei en mulighet til å snakke. Synes du han har gitt for mye plass til deres vitnesbyrd? *Carroggio*: Boken er en journalists reportasje, ikke en filosofisk refleksjon om prinsippspørsmål. Den er resultatet av et stort antall intervjuer med folk fra mange forskjellige situasjoner.

I et slikt verk er det forfatteren selv som avgjør den riktige balansen mellom kildene. Jeg respekterer Allens avgjørelse her, fordi den virker fullstendig legitim for meg.

Personlig synes jeg han forklarer godt hvordan disse former for kritikk atskiller seg fra de som fremkommer, hvis jeg kan si det slik, fra forfattere

av fantasybøker. Det er ganske lett å vise at Opus Dei ikke står bak de tvilsomme handlinger og konspirasjoner som så ofte tillegges det.

Det er imidlertid noe annet når vi har å gjøre med en person som har hatt en negativ erfaring. Du kan ikke bare fornekte et sår, eller en smerte, eller vonde minner. Dette er ikke bare et spørsmål om løgn eller sannhet.

Når vi står overfor en persons negative erfaring, må vi vise respekt for den, vi må dele smerten, selv om vi noen ganger ikke deler den personens tolkning av hendelsene.

Faktum er at Opus Deis tilhengere lever ut sin hengivelse til Gud i full frihet, og deres hengivelse hjelper dem til å finne lykke, i det minste den relative lykke som kan oppnås i denne verden.

Derfor har det store flertall av de som kommer til Opus Deis sentre en livslang beundring for Verket. Men dette er ikke alltid tilfelle. Og derfor virker det ikke galt, men snarere det motsatte, at en bok som Allens inkluderer disse tilfellene også, selv om jeg ser på dem som unntak.

Da Allen spurte prelaten om denne saken, sa biskop [Javier] Echevarría at vi ber om unnskyldning av hele vårt hjerte til dem som føler at de ikke fikk noen god behandling. Som du sikkert forstår, er det ikke noe mer jeg kan si om dette.

Ville du like å se en "Del 2" av denne boken? *Carroggio*: Enhver bok er unik og nettopp i det ligger dens styrke. Selv om John Allens bok ikke bare handler om kontroverser, ligger tyngdepunktet likevel på de mer omstridte sakene.

Etter min mening behandler han disse spørsmålene med respekt og gir

faktisk informasjon snarere enn partiske eller ideologiske forklaringer på dem.

Videre gjør han en anstrengelse for å oppsummere noen av de essensielle karakteristikk ved Opus Dei, slik som guddommelig barnekår, frihet, helliggjørelsen av arbeidet og det vanlige livet osv.

Jeg skulle ønske at en neste bok ville gå dypere inn i disse aspektene, og nettopp i en journalistisk form.

En slik bok ville kunne beskrive på en frisk måte erfaringen ved å leve ens kristne liv midt i verden. Den ville snakke om hvordan tro og bønn skaffer oss slike beundringsverdige ressurser for dagliglivet, også innbefattet de vanskelige tidene slik som sykdom, arbeidsledighet og tapet av ens nærmeste. Det er mye å snakke om.

Marc Carroggio, som har ansvar for Opus Deis forhold til utenrikskorrespondenter i Roma, sa at han var fornøyd med boken som John Allen nettopp har utgitt. *Opus Dei: An Objective Look Behind the Myths and Reality of the Most Controversial Force in the Catholic Church* har til nå blitt utgitt på engelsk, portugisisk og koreansk.

Caroggio fortalte ZENIT at dette er den første boken som nøytralt sammenlikner mytene og vireligheten som omgir “Verket”, som Opus Deis medlemmer kaller det. ”Forfatteren har forstått Opus Deis natur riktig,” sa Caroggio.

Du må være glad for at denne boken oppklarer mange saker om Opus Dei. Caroggio: Jeg arbeidet i pressesenteret i Roma da John Allen skrev denne boken. Jeg kan si at jeg er fornøyd med den, spesielt når det gjelder metoden.

Allen brukte hundrevis av timer på å samle masse informasjon og synspunkter fra alle slags mennesker. Han setter all denne informasjonen i sin rette sammenheng, og gir dermed en god begrunnelse for mange måter å gjøre ting på.

Han har lyttet til begge sider og vist respekt for dem begge. Tilslutt overlater han til leserne å trekke deres egne konklusjoner. Det er gode kvaliteter for en bok av denne type. Sakene den omhandler innbyr ikke så lett til dialog eller objektiv diskusjon.

Derfor er ethvert forsøk på å rydde opp i falske stereotypier positivt. Jeg liker ikke sammenlikninger, men jeg ville gjerne peke på at forfatteren av "Da Vinci-koden" aldri besøkte et Opus Dei senter, så vidt jeg vet, eller snakket med et medlem. Det bildet

av Opus Dei som presenteres i denne romanen er en fantasiforestilling.

Jeg tror at John Allens verk kan hjelpe lesere av "Da Vinci-koden" som ikke har noen førstehånds kunnskap om Opus Dei til å forstå at vi er verken engler eller demoner. Vi er mennesker av kjøtt og blod, som noen ganger har rett og noen ganger tar feil, som har mangler, men som ivrig ønsker å følge et ideal.

Forfatteren forklarer at han hadde tilgang til dokumenter som ikke er tilgjengelige for offentligheten.

Han brukte tid i sentre for numerarier, han intervjuet dusinvis av Verkets medlemmer og han har forstått hva det vil si "å være med i Opus Dei". Hva ville han etter ditt syn trenge for å forstå Opus Dei bedre? *Carroggio*: Jeg synes at forfatteren har forstått Opus Dei godt: budskapets natur, grunnene for de ting det oppfordrer

folk til å gjøre, medlemmenes levemåte, våre idealer og også hvor vi kommer til kort.

Denne boken er en journalists reportasje, ikke en teologisk avhandling eller en bok om kirkehistorie. Tilnærmingsmåten er sosiologisk, skjønt den anerkjenner og respekterer også den åndelige dimensjon.

Allen selv sier at han ikke har til hensikt å gi noen uttømmende beskrivelse av Opus Dei, men snarere å sammenlikne mytene med virkeligheten. Derfor skriver han mye om emner som faktisk er av mindre betydning i Opus Deis liv, men som har fått stor medieomtale, særlig i USA.

Så man kunne for eksempel si mye mer om den åndelige erfaringen ved å tilhøre Opus Dei og om den indre motivasjon som fører mennesker til å

velge denne veien i deres søken etter helliggjørelse midt i verden.

Dette ville medføre en større behandling av hvert menneskes bevissthet om hans eller hennes eget kristne kall, så vel som folks ønske om å følge Jesus Kristus i deres arbeid, i familien og i dagliglivet. For en institusjon innen Kirken er de personlige og eksistensielle dimensjoner viktigere enn organisatorisk oppbygning eller spørsmål om image.

Som en del av sine undersøkelser har John Allen også gitt eksmedlemmer av Opus Dei en mulighet til å snakke. Synes du han har gitt for mye plass til deres vitnesbyrd? *Carroggio*: Boken er en journalists reportasje, ikke en filosofisk refleksjon om prinsippspørsmål. Den er resultatet av et stort antall intervjuer med folk fra mange forskjellige situasjoner.

I et slikt verk er det forfatteren selv som avgjør den riktige balansen mellom kildene. Jeg respekterer Allens avgjørelse her, fordi den virker fullstendig legitim for meg.

Personlig synes jeg han forklarer godt hvordan disse former for kritikk atskiller seg fra de som fremkommer, hvis jeg kan si det slik, fra forfattere av fantasybøker. Det er ganske lett å vise at Opus Dei ikke står bak de tvilsomme handlinger og konspirasjoner som så ofte tillegges det.

Det er imidlertid noe annet når vi har å gjøre med en person som har hatt en negativ erfaring. Du kan ikke bare fornekte et sår, eller en smerte, eller vonde minner. Dette er ikke bare et spørsmål om løgn eller sannhet.

Når vi står overfor en persons negative erfaring, må vi vise respekt for den, vi må dele smerten, selv om

vi noen ganger ikke deler den personens tolkning av hendelsene.

Faktum er at Opus Deis tilhengere lever ut sin hengivelse til Gud i full frihet, og deres hengivelse hjelper dem til å finne lykke, i det minste den relative lykke som kan oppnås i denne verden.

Derfor har det store flertall av de som kommer til Opus Deis sentre en livslang beundring for Verket. Men dette er ikke alltid tilfelle. Og derfor virker det ikke galt, men snarere det motsatte, at en bok som Allens inkluderer disse tilfellene også, selv om jeg ser på dem som unntak.

Da Allen spurte prelaten om denne saken, sa biskop [Javier] Echevarría at vi ber om unnskyldning av hele vårt hjerte til dem som føler at de ikke fikk noen god behandling. Som du sikkert forstår, er det ikke noe mer jeg kan si om dette.

Ville du like å se en "Del 2" av denne boken? *Carroggio*: Enhver bok er unik og nettopp i det ligger dens styrke. Selv om John Allens bok ikke bare handler om kontroverser, ligger tyngdepunktet likevel på de mer omstridte sakene.

Etter min mening behandler han disse spørsmålene med respekt og gir faktisk informasjon snarere enn partiske eller ideologiske forklaringer på dem.

Videre gjør han en anstrengelse for å oppsummere noen av de essensielle karakteristikkene ved Opus Dei, slik som guddommelig barnekår, frihet, helliggjørelsen av arbeidet og det vanlige livet osv.

Jeg skulle ønske at en neste bok ville gå dypere inn i disse aspektene, og nettopp i en journalistisk form.

En slik bok ville kunne beskrive på en frisk måte erfaringen ved å leve

ens kristne liv midt i verden. Den ville snakke om hvordan tro og bønn skaffer oss slike beundringsverdige ressurser for dagliglivet, også innbefattet de vanskelige tidene slik som sykdom, arbeidsledighet og tapet av ens nærmeste. Det er mye å snakke om.

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/22-desember-2005/> (22.02.2026)